

Hoofdstuk 1

‘We zijn er bijna,’ zei Herman, en hij gaf een dot gas om de steile helling op te rijden. Zijn gezicht straalde als een zon aan de hemel. ‘Zie daar, beste mensen, aan uw rechterhand het befaamde Sanlit!’

In de verte, hoog tegen de bergwand, zag Aline haar toekomstige dorpje liggen. Vijf, zes huizen, gokte ze, opgetrokken uit donkergrijze keien. Het dorp lag als een stip verloren in dichte bebossing. Een donker woud, dat zich over kilometers uitstreckte. Snel richtte ze haar blik weer op de smalle, bochtige weg. Ze moest er niet aan denken nu een tegenligger tegen te komen. Niet dat de kans daarop erg groot was. Geen mens die in dit afgelegen gebied iets te zoeken had.

‘Wauw, moet je kijken, een superhoge waterval!’ riep Jeroen vanaf de achterbank uit.

‘Ja, mooi, hè? Die gaan we snel een keer beter bekijken.’ Om ongelukken te voorkomen toeterde Herman kort voordat ze de haarspeldbocht namen.

‘Maar nu eerst naar ons huis...’

‘Kan ik daar naar de wc?’ vroeg Mare. ‘Ik moet echt heel nodig.’ ‘Moet jij eens kijken wat voor toilet daar is!’ antwoordde Herman enthousiast. Hij stuurde de auto

door het nauwe straatje de huizen langs en kwam bij het laatste huis tot stilstand.

Aline was blij dat ze er waren. Langs afgronden rijden was niet haar hobby. Herman parkeerde zo dicht mogelijk tegen het huis om op de weg vrije doorgang te laten. Ze stapte vanuit de gekoelde lucht in de auto de verzengende hitte in. Terwijl Herman naar de bijrijdersstoel schoof, liet zij de kinderen er via het achterportier uit.

‘Nou, wat is je eerste indruk? Valt het jullie mee?’ vroeg Herman, die inmiddels ook buiten stond.

Aline keek om zich heen. Haar ogen gleden langs de vele verweerde luiken die scheef in hun scharnieren hingen, naar het verwachtingsvolle gezicht van haar man. ‘Tja, ik weet niet...’ wist ze alleen uit te brengen. De steile hellingen rondom het dorp beklemden haar nu al. Recht voor zich zag ze de donkere bossen van de bergketen de Montagne Noire. Tegenover de huizen uit de rotsen gehouwen moestuinen, dor en verwaarloosd. Hoe moest ze zich hier wapenen tegen de eenzaamheid?

Stukje bij beetje nam ze de omgeving verder in zich op. Zo te zien woonde er in het dorp niemand anders. Van het buurhuis was het dak half ingestort. Duizenden krekels vulden de lucht met hun getjirp. Vreemd genoeg leek het daardoor juist stiller. Het was duidelijk. Ze waren in een spookdorp beland.

‘Pap, er is hier niks. Wat moeten we h er nou?’ riep Jeroen verschrikt uit.

‘Ach, ik weet zeker dat het went,’ zei Herman hoopvol. Met een grote verroeste looper deed hij de deur open. ‘Nou, wat ik al zei, het heeft wat werk nodig. Maar je zult zien dat het een plaatje wordt.’

Ze volgden Herman naar binnen. Hij trok de ramen open en duwde van binnenuit de luiken opzij. Een bundel zonlicht verlichtte de stofdeeltjes in de lucht.

‘Mam, wat een troep, hier kunnen we niet wonen!’ riep Mare met verschrikte ogen uit.

‘Komt goed,’ zei ze sussend. Voorzichtig liep ze over de deels verzakte vloer door de bedompte ruimte. Op sommige plekken was het pleisterwerk van de muren afgebrokkeld. Stukjes leem lagen tussen het stof op de grond. Een kleine stenen bak onder het raam met een afvoer naar buiten deed dienst als gootsteen. Ze vermoedde dat Herman op haar reactie wachtte. Om niet negatief te doen waar de kinderen bij waren, grapte ze: ‘Mooie keuken! Daar ga ik vast lekkere hapjes voor jullie klaarmaken.’ Hermans ogen flitsten nerveus heen en weer. ‘En hier is de badkamer, kom maar mee.’

Gedrieën volgden ze hem naar de naastliggende ruimte. Ze moest even slikken. Een beschimmeld betonnen hok met een kale douchebak, een wastafel die half uit de muur viel en een bidet, alles in een grauwe kleur groen. Dit kon je echt geen badkamer noemen.

‘Hé cool!’ zei Jeroen toen hij het bidet ontdekte. ‘Voor als je een vieze kont hebt.’ Hij kronkelde van het lachen bij het idee.

Waar was het toilet? vroeg Aline zich af. Een badkamer met bidet, maar zonder wc was op z’n minst merkwaardig.

‘Pap, waar is de wc nou?’ vroeg Mare, die blijkbaar dezelfde gedachte had. Demonstratief zette ze een been kruislings voor het andere. ‘Ik hou het niet meer, hoor.’

‘Zal ik jou dat eens even laten zien?’ Ze volgden Herman naar de andere kant van het huis, waar een deur toegang gaf tot een terras. Daar was tegen de zijkant van het huis een houten hokje aangebouwd. ‘Voilà, madame Bakkèr...’ Met een breed armgebaar wees hij Mare haar plek: een planken zitting met een gat erin. ‘Een toilet met uitzicht, wat wil je nog meer?’

Mare trok haar mondhoeken naar beneden en begon te jammeren. ‘Maar pap, er zit geen deur in. Dat doe ik niet, hoor! Iedereen kan me zo zien zitten.’

‘Wie is iedereen, Mare? Ik zie hier niemand, jij?’

‘Niet zo snibbig, Herman. Kom, we laten haar even alleen.’

In gedachten ging ze een jaar terug in de tijd.

Door Hermans drankprobleem was hun huwelijk toen op sterven na dood. Een scheiding wilden ze geen van

beiden. Alles op alles moesten ze zetten om dat te voorkomen. Alles om hun gezin te redden.
Hermans droom om...